

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α΄.

Τὸ 1836 ἱερεύς τις τῆς Γαλλικῆς ἐπαρχίας Αἰσὴν ἔγραψεν ὅτι ὁ Ναπολέων δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καὶ ὅτι οὗτος εἶναι πρόσωπον μυθολογούμενον· ἔγραψε δὲ ταῦτα ἵνα ἀντικρούσῃ τινάς, οἵτινες ὑπεστήριζον ὅτι ὁ Ναπολέων ὄχι μόνον ὑπῆρξεν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔζη εἰσέτι.

‘Ο Ναπολέων, λέγει, εἶναι ὁ Ἥλιος προσωποποιηθείς.

α.) Μεταξὺ τοῦ ὀνόματος Ναπολέων καὶ τοῦ ὀνόματος Ἀπόλλων, ὁ ἥλιος λαβὼν μορφήν ἀνθρώπου, ὁμολογήσατε, λέγει, ὅτι ἡ διαφορὰ εἶναι μικρά. Ὑπάρχει μὲν ἐν γράμμα περισσώτερον, ἴσως καὶ συλλαβή, διότι γράφουσιν ἐνίοτε Ναιαπολέων, ὡς ἐπὶ τῆς στήλης τῆς πλατείας Vendôme· ἀλλὰ τί σημαίνει μία συλλαβή; ἂν καλῶς συλλογισθῇ τις πρέπει μάλιστα νὰ ὑπάρχῃ αὕτη. Ἡ συλλαβὴ αὕτη εἶναι Ἑλληνικὴ καθὼς καὶ τὸ λοιπὸν ὄνομα, τὸ δὲ ἑλληνικὸν νῆμα εἶναι βεβαιωτικόν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι Ναιαπολέων σημαίνει καὶ Ἀπόλλων· εἶναι λοιπὸν οὗτος ἀληθῶς ὁ ἥλιος. — Ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ δεύτερον αὐτοῦ ὄνομα, Βοναπάρτης; Πολὺ εὐκόλον· Ἡ ἡμέρα ἔχει δύο μέρη, τὸ ἐν καλόν, φωτεινόν, τὸ ἕτερον κακόν, σκοτεινόν· εἰς τὸν ἥλιον ἀνήκει τὸ φωτεινόν μέρος, τὸ κακόν Bonaparte· εἶναι λοιπὸν φανερόν ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἢ καὶ Ἀπολέων ἐλάμβανεν ἐκ τούτου τὸ ὄνομα Βοναπάρτης (Καλημέρης).

β.) Ὁ Ἀπόλλων ἐγεννήθη εἰς τὴν

Δήλον, νῆσον τῆς Μεσογείου, καὶ ὁ Ναπολέων ἐγεννήθη εἰς Κορσικὴν, ἐπίσης νῆσον τῆς αὐτῆς θαλάσσης. Ἴδου ἡ ὁμοιότης· Κατὰ τὸν Πανσανίαν, ὁ Ἀπόλλων ἦτο θεὸς Αἰγύπτιος· καὶ περὶ τοῦ Ναπολέοντος εἶπον, ὅτι οὗτος ἐθεωρήθη εἰς Αἴγυπτον ὡς ἐνδυθεὶς χαρακτῆρα ὑπερανθρώπινον, ὡς ὁ φίλος τοῦ Μωάμεθ, καὶ ὅτι ὡς θεὸς ἐτιμήθη.

γ.) Λέγουσιν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ ὠνομάζετο Λητίσια· δι’ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον σημαίνει χαρὰν, ἠθέλησαν ν’ ἀποδείξωσι τὴν αὐγὴν, ἧς τὸ φῶς διαχέει τὴν χαρὰν ἐφ’ ὅλης τῆς φύσεως· ἡ αὐγὴ, ἧτις γεννᾷ εἰς τὸν κόσμον τὸν Ἥλιον, ὡς λέγουσιν οἱ ποιηταί, ἀνοίγουσα εἰς αὐτὸν διὰ τῶν βοδίνων αὐτῆς δακτύλων τὰς Πύλας τῆς Ἀνατολῆς. Εἶναι ἐπίσης ἀξιοσημείωτον ὅτι κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ὠνομάζετο Λητώ. Ἐκ τοῦ ὀνόματος Λητώ οἱ Ῥωμαῖοι ἐποίησαν τὸ ὄνομα Λατώνη, ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· οὕτω καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον αἰῶνα ἐπροτίμησαν τὸ ὄνομα Λητίσια, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιαστικόν τοῦ ῥήματος laetor ἢ τοῦ ἀχρήστου laetio, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ἐμπνέω χαρὰν. Εἶναι λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἡ Λητίσια αὕτη ὡς καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν.

δ.) Ὡς λέγουσιν, ὁ υἱὸς οὗτος τῆς Λητίσιας εἶχε τρεῖς ἀδελφάς· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αἱ τρεῖς αὗται ἀδελφαὶ εἰσὶν αἱ τρεῖς Χάριτες, αἵτινες μετὰ τῶν Μουσῶν τῶν συντροφῶν τῶν ἦσαν ὁ στολισμὸς τῆς αὐλῆς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Ἀπόλλωνος.

ε.) Λέγουσιν ὅτι ὁ νέος οὗτος Ἀ-

πόλλων εἶχε τέσσαρας ἀδελφούς· οἱ τέσσαρες οὗτοι ἀδελφοὶ εἰσὶν αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους, ὡς θέλομεν τὸ ἀποδείξει: Καὶ πρῶτον ἄς μὴ μᾶς φανῇ παράδοξον ὅτι αἱ ὥραι τοῦ ἔτους ἀντιπροσωπεύονται ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ γυναικῶν· εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, ἐκ τῶν τεσσάρων ὥρῶν τοῦ ἔτους, μία μόνη εἶναι θηλυκὴ, τὸ φθινόπωρον (*l'automne*), μ' ὅλον ὅτι ἀκόμη πάντες οἱ γραμματικοὶ Γάλλοι δὲν συνεφώνησαν περὶ τοῦ γένους του. Ἀλλ' εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν *autumnus* δὲν εἶναι πλειότερον θηλυκὸν ἀπὸ τῶν λοιπῶν τριῶν ὥρῶν. Οὕτως οὐδεμία δυσκολία εἰς τὸ νὰ παραδεχθῶμεν τοῦτο. Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ τοῦ Ναπολέοντος δύνανται ν' ἀντιπροσωπεύσωσι τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους, καὶ θέλομεν καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων βεβαιωθῇ ὅτι καὶ τῶνόντι τὰς ἀντιπροσωπεύουσιν. — Ἐκ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν τοῦ Ναπολέοντος, οἱ τρεῖς, λέγουν, ὑπῆρξαν βασιλεῖς· οὗτοι δὲ εἰσὶν: Ἡ Ἀνοιξις, ἡ βασιλεύουσα ἐπὶ τῶν ἀνθέων· τὸ Θέρος, τὸ βασιλεύον ἐπὶ τῶν θερισμῶν, καὶ τὸ Φθινόπωρον ἐπὶ τῶν ὀπορῶν. Καὶ καθὼς αἱ τρεῖς αὗται ὥραι τοῦ ἔτους ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἐπιρροῆς τοῦ Ἡλίου, οὕτω καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ τοῦ Ναπολέοντος ὡς λέγουσιν, ὠφείλον εἰς αὐτὸν τὴν βασιλείαν των, καὶ ἐβασίλευον δι' αὐτοῦ. Καὶ, ἂν ἐκ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν τοῦ Ναπολέοντος ὁ εἰς δὲν ὑπῆρξε βασιλεὺς, τοῦτο συνέβη, διότι ἐκ τῶν τεσσάρων ὥρῶν τοῦ ἔτους ὑπάρχει μία, ἥτις δὲν βασιλεύει ἐπὶ οὐδενὸς πράγματος, καὶ αὕτη εἶναι ὁ Χεὶμῶν. Ἄν δὲ, νὰ κατασφύσῃ τὸν παραλληλισμὸν ἡμῶν, μᾶς εἰπῶσιν ὅτι ὁ Χεὶμῶν δὲν εἶναι ἄνευ βασιλείου

καὶ θελήσῃσι νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν ψυχρὰν ἡγεμονίαν τῶν χιόνων καὶ τῶν παγετῶν, οἵτινες λευκαίνουσι, κατὰ τὴν δυσάρεστον ταύτην ὥραν, τὴν γῆν μας, ἡ ἀπάντησις ἡμῶν εἶναι ἑτοιμος: ὅτι δηλαδὴ, ἡ βασιλεία αὕτη, εἶναι ἡ ἀλλόκοτος ἡγεμονία, ἣν νομίζουσιν ὅτι ὁ ἀδελφὸς οὗτος τοῦ Ναπολέοντος εἶχε λάβει μετὰ τὴν καταστροφήν τῆς οἰκογενείας του, ἡγεμονίαν, ἣν εἶχον ἀντιπροσωπεύσει διὰ τοῦ χωρίου *Κανίνου*, καὶ τοῦτο, διότι ἡ λέξις *Canino* γίνεται ἐκ τοῦ *Canis*, τὸ ὅποιον σημαίνει: αἱ λευκαὶ τρίχες τοῦ ψυχροῦ γῆρως, καὶ τὸ ὅποιον ὑπαινίττεται τὸ χειμῶνα· καθότι, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ποιητῶν, τὰ δάση, τὰ ὅποια στέφουσιν τοὺς λόφους μας εἶναι ἡ κόμη, καὶ ὅταν ὁ χειμῶν τὰ καλύπτῃ διὰ τῆς χιόνος, εἶναι αἱ λευκαὶ τρίχες τῆς ἐξησθενημένης φύσεως ἐν τῷ γῆρατι τοῦ ἔτους: «*Cum geludus crescit canis in montibus humor.*»

Οὕτως, ὁ καλούμενος *πρίγκηψ* τοῦ *Κανίνου*, εἶναι ἡ προσωποποίησις τοῦ Χειμῶνος, ὅστις ἄρχεται ὅταν ἀναχωρήσωσιν αἱ τρεῖς ὥραι αἱ ὥραι καὶ ὁ ἥλιος ἀπομακρύνηται ἀπὸ τοῦ ἡμισφαιρίου ἡμῶν τοῦ καταλαμβανομένου ὑπὸ τῶν τέκνων τοῦ *Βορρᾶ*, (οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ ποιηταὶ τοὺς ἀνέμους τοὺς ἐρχομένους ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων), ἅτινα μαραίνουσι τὸ χρῶμα τῆς γῆς ἡμῶν, καλύπτοντα αὐτὴν διὰ λευκοῦ τινος καλύμματος· τοῦτο εἶχε δώσει τὴν ιδέαν τῆς μυθώδους εἰσβολῆς τῶν λαῶν τῆς Ἀρκτοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐξ ἧς ἀφῆρεσαν σημαίαν τινὰ ἐκ διαφόρων χρωμάτων, δι' ἧς ἦτο ἐστολισμένη καὶ ἀντεκατέστησαν ἑτέραν λευκὴν, ἥτις ἐκάλυψεν ἅπασαν

τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μυθώδους Ναπολέοντος· ἀλλὰ τοῦτο, εἶναι περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι εἶναι ἔμβλημα τῶν παγετῶν, οὓς οἱ ἀνεμοὶ τῆς Ἀρκτοῦ μᾶς φέρουσι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χειμῶνος καὶ ἀντικαθιστῶσι τὰ λαμπρὰ χρώματα, ἅτινα ὁ ἥλιος διετῆρει εἰς τὴν γῆν ταύτην, πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῇ ἀφ' ἡμῶν διὰ τῆς ἐκκλίσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν Μεσημβρίαν.

ς.) Κατὰ τὸν αὐτὸν μῦθον, ὁ Ναπολέων ἔσχε δύο γυναῖκας· καὶ ὁ ἥλιος ἔχει δύο γυναῖκας. Αἱ δύο γυναῖκες τοῦ Ἥλιου εἰσὶν, ἡ Σελήνη καὶ ἡ Γῆ· ἡ Σελήνη κατὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἡ Γῆ κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους, μετὴν διαφορὰν ὅτι ἐκ τῆς Σελήνης ὁ ἥλιος δὲν εἶχε τέκνα, ἐνῶ ἐκ τῆς Γῆς ἔτεκεν ἕνα υἱόν, τὸν Ὠρον, υἱὸν τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἰσιδος, τουτέστι τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Γῆς. Αὕτη εἶναι ἀλληγορία, δι' ἧς παριστῶσιν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν μικρὸν Ὠρον γεννηθέντα ἐκ τῆς Γῆς, γονιμοποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Ἥλιου· δι' αὐτοῦ ἐξηγοῦσι τοὺς καρποὺς τῆς γεωργίας. Καὶ ἴσα ἴσα ἔθεσαν τὴν γέννησιν τοῦ ὑποτιθεμένου υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ Μαρτίου, εἰς τὴν ἰσημερίαν τῆς ἀνοίξεως, καθότι τὴν Ἀνοῖξιν τὰ προΐοντα τῆς γεωργίας ἀναπτύσσονται.

ζ.) Λέγουσιν ὅτι ὁ Ναπολέων περιέσταιλε κακόν τι, τὸ ὁποῖον κατέσρεψε τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν Ὑδραν τῆς ἐπαναστάσεως· καὶ ἐπειδὴ ἡ ὕδρα εἶναι ὄφης, ἀδιάφορον τὸ εἶδος, ἀφοῦ πρόκειται περὶ μύθου, ὁ ὄφης οὗτος εἶναι ὁ Πύθων, δράκων τερατώδης, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ τρόμος εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅστις ἐφονεύθη παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅταν

ἀκόμη εὐρίσκετο εἰς τὴν κοιτίδα του· καὶ διὰ τοῦτο μᾶς λέγουσιν ὅτι ὁ Ναπολέων ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ ἀφοῦ πρῶτον κατέστρεψε τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, revolution· ἡ δὲ λέξις αὕτη παράγεται ἐκ τῆς λατινικῆς λέξεως revolvo, τὸ ὁποῖον σημαίνει θέσιν ὄφως περιστρεφομένου εἰς ἑαυτόν· εἶναι λοιπὸν αὕτη ὁ Πύθων καὶ οὐδὲν ἄλλο.

ή.) Ὁ μέγας πολεμιστὴς τοῦ 19ου αἰῶνος εἶχε, λέγουσι, δώδεκα στρατηγούς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του, καὶ τέσσαρας εἰς διαθεσιμότητα. Οἱ πρῶτοι δώδεκα, χωρὶς ἀμφιβολίαν, εἰσὶ τὰ δώδεκα ζῳδια, βαδίζοντα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἥλιου Ναπολέοντος, καὶ διοικοῦντα ἕκαστον ἐν τάγμα τοῦ ἀπειραρίθμου στρατοῦ τῶν ἀστέρων, ἅτινα χωρίζονται εἰς δώδεκα μέρη, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ δώδεκα ζῳδια· οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες εἶναι βεβαίως τὰ τέσσαρα κέντρα, τὰ ὁποῖα, ἀκίνητα ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς κινήσεως παριστῶσιν ἀκριβῶς τὴν διαθεσιμότητα, περὶ ἧς εἵπομεν. — Οὕτως, ἅπαντες οὗτοι οἱ στρατηγοί, καὶ οἱ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ οἱ μὴ, εἰσὶν ὄντα καθαρῶς συμβολικὰ, ὥς καὶ ὁ ἀρχηγός των.

θ.) Μᾶς λέγουσιν ὅτι ὁ ἀρχηγός οὗτος τοιούτων λαμπρῶν στρατευμάτων περιῆλθε πάντα τὰ μεσημβρινὰ μέρη, ἀλλὰ θέλων νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὰ βόρεια, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ. Ἐναργῶς ταῦτα πάντα δεικνύουσι τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου· Ὁ ἥλιος, ὥς πάντες γνωρίζουσι, βασιλεύει ἐπὶ τῆς Μεσημβρίας, ὥς λέγουσι καὶ περὶ τοῦ Ναπολέοντος· ἀλλ' ὅ,τι εἶναι ἄξιον σημειώσεως, εἶναι ὅτι μετὰ τὴν ἰσημερίαν τῆς Ἀνοίξεως ὁ ἥλιος μεταβαίνει εἰς τὰ βόρεια μέρη ἀπομακρυνόμενος

ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ· ἀλλὰ μετὰ τριῶν μηνῶν ὁδοιπορίαν πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἀπαντᾷ τὸν βόρειον τροπικόν, ὅστις τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν Μεσημβρίαν, ἀκολουθῶν τὸ σημεῖον τοῦ Καρκίνου, σημεῖον τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν οὕτω, λέγει ὁ Μακρόβιος, ἵνα φανερώσῃ τὴν ὁπισθοδρομικὴν πορείαν τοῦ ἡλίου κατ'ἐκεῖνο τῆς σφαίρας τὸ μέρος. Ἐπ'αὐτοῦ συνέλαβον τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ναπολέων ἐξεστράτευσε πρὸς τὸν Βορρᾶν, εἰς Μόσχαν, καὶ ἔπειτα ταπεινωθεὶς ἐπέστρεψε.

ι.) Τέλος, καὶ τοῦτο εἶναι εὐκολον νὰ ἐννοήσῃ τις, ὁ ἥλιος ἐγείρεται εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ κλίνει εἰς τὴν Δύσιν, ὥς πάντες γνωρίζομεν· ἀλλὰ διὰ τοὺς εὕρισκομένους εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς, ὁ ἥλιος φαίνεται ὅτι ἐξέρχεται τὴν πρωΐαν ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν θαλασσῶν καὶ βυθίζεται τὴν ἑσπέραν εἰς τὰς Δυτικὰς θαλάσσας. Ταυτοτρόπως καὶ αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ μᾶς ψάλλουσι τὴν ἔγερσιν καὶ τὴν κατάκλισιν αὐτοῦ· καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ καθαρὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ναπολέοντος ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς θαλάσσης (ἐκ τῆς Αἰγύπτου) ἵνα βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς Γαλλίας, καὶ τὴν κατάκλισιν αὐτοῦ πρὸς τὰς δυτικὰς θαλάσσας μετὰ δωδεκαετῆ βασιλείαν, ἥτις δὲν εἶναι εἰ μὴ ἡ διάρκεια τῶν δώδεκα ὥρῶν τῆς ἡμέρας, καθ' ἧς ὁ ἥλιος διαλάμπει ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

— Ποιητὴς τις εἶπε περὶ τοῦ Ναπολέοντος, « δὲν ἐβασίλευσεν εἰ » μὴ μίαν μόνην ἡμέραν, » διὰ δὲ τοῦ τρόπου, δι' οὗ περιγράφει τὴν ὑψωσίν του, τὴν παρακμὴν του καὶ τὴν πτώσιν του, ἀποδεικνύει ὁ ποιητὴς οὗτος ὅτι εἶδεν ὥς καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος τὴν εἰκόνα

τοῦ ἡλίου· καὶ αὐτὸ ἀπεδείξαμεν ὅτι εἶναι τὸ ἀληθές· τὸ ἀπεδείξαμεν ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς του, ἀπὸ τὰς τρεῖς ἀδελφάς του, τὰς δύο γυναῖκάς του, τὸν υἱόν του, τοὺς στρατάρχας του καὶ τὰ κατορθώματά του· τὸ ἀπεδείξαμεν ἐκ τοῦ μέρους, ἐξ οὗ ἦλθεν, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς δυναστείας του, ἐκ τοῦ χρόνου ὃν ἔθετο διὰ νὰ τὸν περιέλθῃ, ἐκ τῶν μερῶν, αἵτινα ἐκυρίευσεν, ἐκ τῶν μερῶν ὅπου ἀπέτυχε καὶ ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἐχάθη ὠχρὸς καὶ ἄνευ στέμματος, κατὰ τὴν λαμπρὰν πορείαν του, ὥς λέγει ὁ ποιητὴς Delavigne.

Εἶναι λοιπὸν ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος ἥρως τοῦ αἰῶνός μας εἶναι πρόσωπον ἀλληγορικόν, τοῦ ὁποίου πᾶσαι αἱ ιδιότητες ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ἡλίου· καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ Ναπολέων Βονοπάρτης, περὶ τοῦ ὁποίου εἶπον καὶ ἔγραψαν τόσα, δὲν ὑπῆρξε ποτέ· ἡ δὲ ἀπάτη εἰς ἣν ὑπέπεσαν τοσοῦτοι ἄνθρωποι προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐξῆς λάθους· ἐξέλαβον δηλαδὴ τὰ μυθολογούμενα τοῦ 19ου αἰῶνος ὥς ἱστορικά.

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ Ε΄.

Κάρολος ὁ Ε΄ εὕρισχόμενος εἰς ἄγ. Ἰωάννην τοῦ Λουζ καὶ ἐτοιμαζόμενος κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ παρὰ Φραγκίσκου Α΄ λόγον νὰ διέλθῃ διὰ τῆς Γαλλίας, ὑπεχρεώθη παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Μοντμορενσύ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχε δώσει εἰς τὸν Φραγκίσκον, ὅτι θέλει προσφέρει τὸ δουκάτον τοῦ Μιλάνου εἰς τὸν δούκα